

«Per desgràcia vivim encadenats al televisor; Tino Casal tenia raó»

«Per desgràcia vivim encadenats al televisor; Tino Casal tenia raó»

Tino Casal va morir en accident de cotxe el 1991, aquest setembre farà trenta anys. Els seus nebots Reyes i Gonzalo Casal van ser a Salt per inaugurar l'exposició «Sense fronteres», que es pot veure a Les Bernardes fins al 30 de juliol. La mostra va més enllà de la figura de Tino Casal com a cantant i engloba tot el seu vessant artístic, exposant dissenys de joies, escultures i pintures que va fer

l'artista, i vestuari que va lluir en les actuacions

Tino Casal va ser un avançat al seu temps?

Per descomptat que va ser un avançat al seu temps, no n'hi ha cap dubte.

En quin sentit?

Feia coses que ningú més feia. Ara es fan coses que ell feia quan començava.

Està prou reconegut?

Pensem que no. Fins al punt que qui el coneix, coneix només el Tino Casal músic, i hi ha molts altres vessants al darrere que no es coneixen.

Com ara quines?

Es va dedicar per exemple a l'escultura i a la pintura. Era molt polifacètic.

Va demostrar bona visió en fer-se dir Tino, per triomfar a la música és molt millor que el veritable Celestino, no?

He, he, és una cosa que no tenim gaire clara, aquesta. Potser sí, que li va venir bé el Tino en lloc del Celestino.

Si avui visqués, l'imaginem encara a sobre d'un escenari, als 71 anys?

En un escenari no, però donant-se encara a conèixer d'alguna manera, sí.

Potser explicant xafarderies en programes de Tele 5 com «Sálvame»?

No, per descomptat que això no, a aquests programes no hi hauria anat.

Mirin que segur que hauria estat molt sol·licitat, eh?

Perquè per la seva forma de ser, es pensarien que aportaria audiència. Però segur que ell hauria tingut coses més importants a fer.

Va ser una mica profeta, en algunes lletres de cançons?

Més que profeta, va ser bohemí, tenia una perspectiva de la vida poc habitual.

Deia això de profeta perquè sembla que al final vivim tots encadenats a un televisor, com l'Embrujada.

Vivim encadenats a un televisor, sí. Per desgràcia, vivim així. Tenia raó.

També som víctimes del desamor?

El desamor existeix, potser més que l'autèntic amor (riuen). Que en siguem víctimes o no, depèn del punt de vista que en tingui cadascú.

Amb la correcció política que impera avui, podria cantar que els pits de l'Eloise són de Goma-2?

Era atrevit, i no deixava que ningú el marqués, probablement cantaria això o el que li donés la gana. Com sempre. No li preocuparia gaire.

Ara entenc per què una seva cançó es titula «Que digan misa».

No és que les coses li importessin un rave. És que, li importessin o no, se les fotia a l'espatlla. I feia el que volia.

Les dones ens deixen sempre per algú més alt, com un Frankenstein, com diu la lletra de «Champú de huevo»?

Nooo, per descomptat que no.

Vostès eren petits quan va morir. El recorden bé?

I tant, perfectament.

Era tal com el vàiem o havia creat un personatge?

Havia creat un personatge de cara al públic. Malgrat el que aparentava, era bastant tímid. S'amagava en la seva forma de vestir i d'expressar-se.

O sigui que venia l'oncle Celestino de visita i era un tio normal.

Bé, era bastant divertit. Però era persona molt correcta i bolcada en la feina.

Font del document:

https://www.diaridegirona.cat/ultima-dia/2021/05/08/desgracia-vivim-encadenats-al-televisor/1104139.html?utm_source=rss